

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7508/2025
05.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца Привредног друштва за производњу гасне енергетске опреме, инжењеринг и трговину „Gastex” д.о.о. Инђија, чији је пуномоћник Мина Јовановић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3638/24 од 06.02.2025. године, у седници већа одржаној дана 05.06.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3638/24 од 06.02.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3638/24 од 06.02.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 1958/23 од 08.04.2024. године којом је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се тужена обавезе да исплати тужиоцу укупан износ од 537.067.546,00 динара са законском затезном каматом на износ 201.742.678,36 динара почев од 18.09.2020. године, на износ од 65.257.321,64 динара почев од 18.09.2020. године, на износ од 100.000.000,00 динара почев од 09.10.2020. године, на износ од 168.284.212,08 динара почев од 27.10.2020. године, на износ од 283.200,00 динара почев од 06.10.2020. године, на износ од 617.256,50 динара почев од 27.09.2020. године на износ од 165.400,00 динара почев од 27.09.2020. године, на износ од 705.477,60 динара почев од 28.10.2020. године и на износ од 11.000,00 динара почев од 27.09.2020. године све до исплате, и обавезан тужилац да накнади туженој трошкове парничног поступка у износу од 170.570,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, на основу члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Врховног касационог суда Прев 428/2018 од 23.01.2020. године преиначене су обе нижестепене пресуде и тужени (туžilац у овој парници) обавезан да солидарно са физичким лицем (својим оснивачем и директором) исплати тужиоцу у том спору одређени новчани износ на име накнаде штете са припадајућом каматом, и надокнади му трошкове парничног поступка. Туžilац је ову новчану обавезу испунио са четири сукцесивне исплате извршене у периоду од 18.09.2020. године до 27.10.2020. године. Ради испуњења обавезе тужилац се кредитно задужио код банке, којој је платио накнаде и трошкове уговорене закљученим уговором о кредиту. Уставни суд је, одлучујући о тужиочевој уставној жалби, одлуком Уж 9344/2020 од 03.02.2022. године утврдио да је означеном пресудом Врховног касационог суда повређено право тужиоца-подносиоца уставне жалбе на правично суђење зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије, поништио пресуду ревизијског суда и одредио да исти суд донесе нову одлуку о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 7513/16 од 18.01.2018. године.

Тужилац је поднетом тужбом захтевао од тужене накнаду материјалне штете у висини износа коју је платио на основу пресуде Врховног касационог суда Прев 428/2018 од 23.01.2020. године, коју је поништио Уставни суд због повреде уставом зајемченог права на правично суђење, и у висини накнада и трошкова које је платио банци по уговору о кредиту закљученом ради обезбеђивања средстава и испуњењем обавезе из означене пресуде. Тужбени захтев заснован је на члану 35. Устава Републике Србије и члановима 154. и 172. Закона о облигационим односима, јер тужилац сматра да постоји одговорност тужене за штету коју потражује зато што је одлуком Уставног суда утврђено да му је пресудом ревизијског суда повређено право на правично суђење.

Нижестепени судови су овај тужбени захтев одбили.

По становишту првостепеног суда, заснованом на члану 35. Устав Републике Србије, члановима 154, 155, 172. и 210. Закона о облигационим односима и члану 7. став 1. Закона о судијама, иако је одлуком Уставног суда утврђено да је тужиоцу у поступку по ревизији повређено право на правично суђење њему на тај начин није причињена штета, јер је за одговорност тужене неопходно да је она настала као последица свесног или крајње непажљивог или несавесног поступања суда у вршењу законских овлашћења, или њиховог прекорачења. По оцени тог суда, тужилац те чињенице у овом случају није доказао, имајући у виду и то да судија не може бити позван на одговорност за мишљење дато у вези са вршењем судијске функције, у овом случају за тумачење права.

Другостепени суд је одбио тужиочеву жалбу и потврдио првостепену пресуду, налазећи да је нижестепени суд у овом спору правилно применио материјално право и прихватајући разлоге којима је тај суд образложио своју одлуку о тужбеном захтеву. По оцени другостепеног суда, нису основани жалбени наводи тужиоца да је одлуком Уставног суда доказано постојање узрочно-последичне везе између умањења његове

имовине и противправног поступања ревизијског суда, јер свака незаконитост или неправилност која је била разлог за укидање или преиначење судске одлуке нема за последицу накнаду штете, односно повреда закона мора бити тако очигледна и јасна да представља узрок штете, а у конкретном случају донета одлука која је по правном леку поништена, сама по себи није основ одговорности тужене за накнаду штете због незаконитог и неправилног рада њених органа.

Изложено правно становиште у суштини прихвата и ревизијски суд, због чега наводе ревидента о погрешној примени материјалног права оцењује као неоснован.

Одредбом члана 6. став 1. Закона о судијама („Службени гласник РС“ бр. 116/08...47/17) важећег у време када је донета пресуда Врховног касационог суда Прев 428/2018 од 23.01.2020. године, било је прописано да за штету коју судија проузрокује незаконитим или неправилним радом одговара Република Србија. Исто је прописано и одредбом члана 7. став 1. Закона о судијама („Службени гласник РС“ бр.10/23), важећег у време одлучивања о захтеву тужиоца у овом спору.

По становишту ревизијског суда, орган који поступа у оквиру свог законског овлашћења није одговоран за погрешно тумачење законске норме. Примена неодговарајуће законске норме, као ни погрешно заузет правни став у одлуци донетој у вршењу функције органа, не представља такву повреду дужности која сама по себи може бити квалификована као незаконит или неправилан рад. Одговорност државе за штету коју проузрокује њен орган, постоји ако је штета настала прекорачењем или злоупотребом његових овлашћења, јер се такво поступање државног органа може сматрати незаконитим или неправилним радом.

У конкретном случају одлуком Уставног суда Уж 9344/2020 од 03.02.2023. године утврђена је повреда права тужиоца на правично суђење у ревизијском поступку и поништена пресуда Врховног касационог суда Прев 428/2018 од 23.01.2020. године због повреде процесног права - погрешног тумачења члана 416. ЗПП и израженог става ревизијског суда о могућности другачије оцене писаних доказа (налаза вештака) у поступку одлучивања о изјављеној ревизији. У таквом поступању ревизијског суда нема прекорачења ни злоупотребе његових овлашћења-околности које то потврђују нису утврђене у овом поступку, због чега нема основа за одговорност тужене за потраживану материјалну штету у смислу цитираних одредби Закона о судијама у вези члана 172. став 1. Закона о облигационим односима.

Из тих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић